

2ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΔΙΚΑΛΦΑ
9ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ
Γ' ΤΑΞΗ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ»

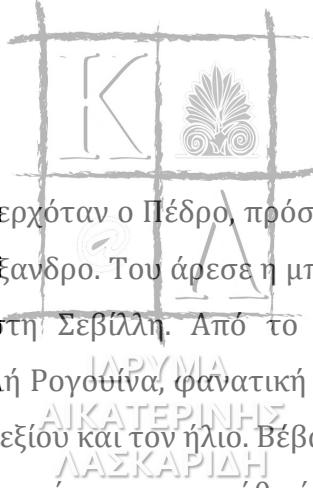
Στις 9 Μαρτίου αποφασίστηκε από ψυχολογικούς συλλόγους διαφόρων χωρών να φέρουν εις πέρας ένα πείραμα που θα περιλάμβανε μερικές από τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Θα έχει ως στόχο του να καταλάβει τις ιδιαιτερότητες του ο κάθε πολίτης και να αγαπήσει τη χώρα του έτσι όπως είναι η καθεμιά, με τα ήθη και τα έθιμά της. Το σχέδιο εγκρίθηκε και οι αποφάσεις πάρθηκαν από τα ανώτατα στελέχη του συμβουλίου. Οι χώρες Γαλλία, Γερμανία, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ιταλία, Ισπανία και Αγγλία αποφασίστηκε, ύστερα από πολλές συνεδριάσεις, να πάρουν μέρος και να διαλέξουν με τη δικιά τους κρίση ποιος θα μπορούσε να προβάλει τη χώρα του, ενώ ζητήθηκε οι συμμετέχοντες να είναι μέχρι είκοσι ετών ώστε να μπορούν να συνεννοηθούν καλύτερα, αλλά και για να αποτρέψουν μερικές από αυτές να τους φέρουν κανένα καθηγητή πανεπιστημίου, για να έχουν να λένε. Οι επτά αυτοί καθημερινοί άνθρωποι θα ζήσουν μαζί για τέσσερις ημέρες σε ένα σπίτι, σε μια περιοχή έξω από Αττική λόγω των Ολυμπιακών Αγώνων και έτσι θα τους δοθεί η ευκαιρία να γνωριστούν και να κατανοήσουν το διαφορετικό μεταξύ τους. Άλλωστε αυτός ήταν και ο σκοπός του πειράματος.

Για μια στιγμή υπήρξε ο κίνδυνος να μην πάρει μέρος η Ελλάδα, όμως την υπερασπίστηκε ένας σύμβουλος. Ο κ. Μπούκ ήταν γνωστός για το χιούμορ και τις πλάκες του, που είχαν πραγματικά πολύ γούστο. Έτσι στο γεύμα του συμβουλίου σηκώθηκε άξαφνα από το τραπέζι και μέσα στην παραλίγο μέθη του είπε: «Αφήστε αυτούς τους αγέλαστους ανθρώπους να πάρουν λίγη χαρά από τον παλιόφιλο τον Αριστοφάνη. Είναι μεγάλος ο μπαγάσας!!» Φυσικό ήταν όλοι να γελάσουν, αλλά αργότερα στην ψηφοφορία θυμήθηκαν και τον μπαγάσα τον Αριστοφάνη και χαμογελώντας πονηρά έριξαν την ψήφο τους και στο ελληνικό κράτος. Βέβαια για καλή τύχη του Αλέξανδρου...

Ο Αλέξανδρος ήταν αυτός που επιλέχθηκε από χιλιάδες άλλους μαθητές της Γ Λυκείου και άλλους περισσότερους φοιτητές να εκπροσωπήσει τη χώρα του στη μεγάλη αυτή διοργάνωση. Η μόνη που δεν χάρηκε ήταν η γιαγιά του, που άκουσε οργάνωση και κατατρόμαξε, γιατί ο εγγονός της ήταν ένας από τους τρομοκράτες και μάλιστα μπήκε και σε ένα διαγωνισμό, για να επιλεγεί. Σαν γνήσια όμως Καλαματιανή ήταν περήφανη που έχει η ίδια θρέψει ένα τόσο γενναίο παιδί. Γιατί ο Αλέξανδρος ήταν γέννημα θρέμμα από μια κωμόπολη έξω από την Καλαμάτα, τη Φοινικούντα. Εκεί είχε περάσει τα παιδικά του χρόνια σκληραγωγημένος από την αρμύρα των πανέμορφων ακρογιαλιών και της καταγάλανης θάλασσας. Ο Αλέξανδρος αγαπούσε τη θάλασσα, οι μνήμες του μυρίζουν φρέσκο ψαράκι, ακριβώς όπως το έφερνε ο παππούς του πέρα από το πέλαγο. Κάθε μέρα του έλεγε: «Παππού, θα με πάρεις μαζί σου να δω την γοργόνα;» και εκείνος του αποκρινόταν κάθε φορά ότι η γοργόνα εμφανίζεται όποτε θέλει εκείνη και γι'αυτό θα τον πάρει αύριο. Κάθε μέρα γινόταν αύριο, ο παππούς του πέθανε και εκείνος άνοιξε πανιά με τη βοήθεια των γραμμάτων και έφυγε για Αθήνα. «Να πάει το παιδί Λύκειο» έλεγε η μητέρα και ο Αλέξανδρος ποτέ δεν ξέχασε τα κύματα και θέλει να ξαναγυρίσει πίσω στον τόπο του μια μέρα και να τους δείξει τι έμαθε στη μεγάλη πρωτεύουσα. Αυτό που του συνέβη όμως ήταν άνευ προηγουμένου. Θα μείνει μια ολόκληρη εβδομάδα με ξένους. Ονειρεύεται ότι μέσα από αυτό το σπίτι θα βγει πιο σοφός. Ποιος ξέρει τι μαθαίνουν τα παιδιά της ηλικίας του στις δικιές τους χώρες. Ίσως νιώθει και δέος γι'αυτά αλλά και άβολα, σχεδόν θα είναι σαν ηλίθιος μπροστά τους και ας θέλει να γίνει ιατρός, για να πάει στο χωριό του να έχουν έναν μόνιμο πια. Δεν μπορούσε σε μια εβδομάδα που είχε, για να ετοιμαστεί, να διαβάσει όλες τις εγκυκλοπαίδειες, αλλά ξεσκόνισε το μυαλό του, για να δεχθεί καινούργιες σκέψεις και ιδέες.

Εν τω μεταξύ οι ετοιμασίες για το σπίτι συνεχίζονταν. Οι συμμετέχοντες είχαν ανακοινωθεί και ειδοποιηθεί. Και ο κ. Μπρούκ σίγουρα διασκέδαζε με την ιδέα του τι θα γίνει σε αυτό το σπίτι. Από την Αγγλία είχε ειδοποιηθεί ο Τζον Μίλερ, φοιτητής του βρετανικού πανεπιστημίου του Πόρτσμουθ σε νομικά θέματα. Ένα υπερβολικά σοβαρό παιδί για την ηλικία του, που παρόλο που μιλούσε σχεδόν πέντε γλώσσες, σε καμία από αυτές δεν ήξερε να χαμογελάει ούτε να κάνει

αστεία. Από την Ισπανία θα ερχόταν ο Πέδρο, πρόσχαρος και γελαστός. Σίγουρα θα πήγαινε κουτί με τον Αλέξανδρο. Του άρεσε η μπάλα και η νυχτερινή ζωή της πόλης του, καθώς έμενε στη Σεβίλλη. Από το καταπράσινο Δουβλίνο της Ιρλανδίας έφτασε η ντροπαλή Ρογουίνα, φανατική χορτοφάγος με μια ιδιαίτερη προτίμηση στην Χαρούλα Αλεξίου και τον ήλιο. Βέβαια ήταν τόσο άσπρη που δεν μπορούσες να καταλάβεις αυτήν την συμπάθειά της. Ιταλός ο Πάολο, ένας όμορφος νεαρός, γεμάτος φρεσκάδα κι ευγένεια με ένα πονηρό χαμογελάκι συνέχεια στο στόμα και τα αστεία του γέμιζαν γέλια την ατμόσφαιρα και την ομόρφαιναν. Ο ζωγράφος της παρεάς εμφανίστηκε ξαφνικά και κατέπληξε όλους βγάζοντας ένα μπλοκ και αρχίζοντας να ζωγραφίζει τη Ρογουίνα, η οποία είχε κοκκινίσει από την ντροπή της. Ο Φρανσουά δεν θα μπορούσε παρά να έρχεται από την γειτονιά των ζωγράφων και της μποέμικης ζωής, τη Μονμάρτη, στην καρδιά του Παρισιού. Τελευταίος έφτασε ο Γιόχαν και κουβαλούσε πάνω του όλη την κουλτούρα της Βιέννης και λίγη παραμυθένια χρυσόσκονη, καθώς τους έλεγε πως η πατρίδα του κάθε Χριστούγεννα είναι ολόλευκη από το χιόνι. Όλοι μαζί με γέλια και αστεία ανέβηκαν στο πούλμαν για ένα ταξίδι στο παραμύθι.

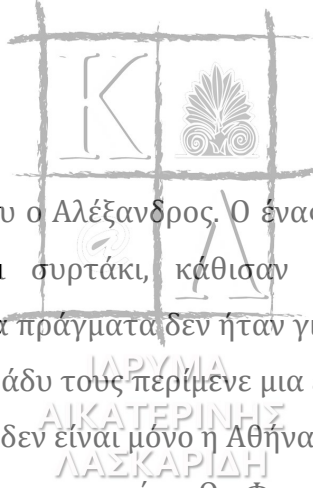
Το σπίτι τους ήταν καλά διακοσμημένο και περιλάμβανε στοιχεία από τις χώρες που προέρχονταν τα παιδιά και βλέποντας το ενθουσιάστηκαν. Το σαλόνι είχε ένα πιάνο και αμέσως ο Γιόχαν κάθισε και τους έπαιξε κάτι πραγματικά ωραίο. Ο Αλέξανδρος όμως είχε ήδη μαγευτεί από την κουζίνα που ήταν διακοσμημένη στα άσπρα και μπλε και είχε έναν πίνακα μιας πανέμορφης γοργόνας που του χαμογελούσε γλυκά, φτυστή με την γοργόνα των ονείρων του. Μόλις τακτοποιήθηκαν στα δωμάτιά τους ήταν έτοιμοι να ρουφήξουν κάθε τι που θα μπορούσε να τους προσφέρει αυτό το ταξίδι. Έτσι άρχισαν να συζητούν για τις χώρες τους και τις ζωές τους γενικά. Ανακάλυψαν ότι ζούσαν τόσο διαφορετικά, που καλύτερα θα ήταν αν ζούσαν σε άλλο κόσμο. Ο Τζον είπε πως γι' αυτόν ζωή ήταν η μυρωδιά των σελίδων ενός βιβλίου και η κλασική μουσική με όλα όσα μπορεί να κρύψει μέσα της. Για την Ρογουίνα ζωή ήταν μια βόλτα στο πάρκο την άνοιξη, να βλέπει τα λουλούδια της αυλής της να ανθίζουν και να ακούει μουσική κοιτώντας τον ουρανό. Ο Πέδρο πίστευε πως η ζωή είναι ένα φλαμέγκο γεμάτο

πάθος, αλλά και πολύ πόνο. Είδαν ότι η μουσική έπαιζε κυρίαρχο ρόλο στη ζωή τους.

Στην κουζίνα την ώρα που ο Αλέξανδρος έφτιαχνε γεμιστά, για να φάνε, ο Φρανσουά ζωγράφιζε την γοργόνα, για να τη χαρίσει σε αυτό το παιδί που είχε πραγματικά βαθιά στη καρδιά του. Ο Αλέξανδρος του μιλούσε για το χωριό του, τα παιδικά του χρόνια και ο Φρανσουά του είπε για την Μονμάρτη, τα δρομάκια και την μεγάλη της πλατεία, που δεκάδες ζωγράφοι προσπαθούν να βγάλουν το ψωμί τους κάνοντας πορτρέτα στους τουρίστες, για την εκκλησία της Ιεράς Καρδιάς κυριολεκτικά γαντζωμένη στον λόφο της Μονμάρτης. Του εκθείασε την θέα από εκεί πάνω του πύργου του Άϊφελ, καταφώτιστου μέσα στη νύχτα, όπου εμπνέονται όλοι οι ρομαντικοί ποιητές. Αυτό του θύμισε του Αλέξανδρου, όταν καθόταν στην αυλή του το βράδυ συντροφιά με το τραγούδι του γρύλου κοιτώντας τον ουρανό και σκεφτόταν ίσως έναν καλοκαιρινό έρωτα, ίσως πού θα πάει για μπάνιο αύριο. Αυτό το βρήκε πολύ ενδιαφέρον ο Γάλλος, αλλά του ομολόγησε ότι ποτέ δεν θα άφηνε τη παρισινή σιγαλιά για το τραγούδι ενός πουλιού. Ο Αλέξανδρος με την σειρά του είπε ότι του φαίνεται αφύσικη αυτή η τόση ησυχία μέσα στη νύχτα.

Τη δεύτερη μέρα είχε ήδη αρχίσει μια μικρή μελαγχολία μετά τον πρώτο ενθουσιασμό. Μακριά από το τόπο τους και συντροφιά με ξένους ένωσαν λίγο άβολα. Ο Αλέξανδρος όμως με την αισιοδοξία που τον διακατέχει ξύπνησε κεφάλτος και πήγε να κάνει παρέα στον Πέδρο που είχε ξυπνήσει από τα χαράματα. Βέβαια ήταν λίγο δύσκολο να επικοινωνήσουν με την περίεργη προφορά του Πέδρο, αλλά σιγά σιγά συνεννοήθηκαν και με γέλια σχολίασαν τα πάντα. Ήταν σαν να γνωρίζονταν χρόνια ολόκληρα και το κέφι τους έφερε πιο κοντά. Ο Πέδρο δεν κατάλαβε πού ήταν το αστείο στο ανέκδοτο για τους Χιώτες, αλλά ούτε και ο Αλέξανδρος κατάλαβε γιατί δεν μπορεί ένα μυρμήγκι να χορέψει φλαμέγκο, αλλά αυτό ποσώς τους ενδιέφερε. Βρήκαν ως κοινό σημείο το χορό, όπως βέβαια ο καθένας κατανοούσε την έννοια αυτή. «Το πάθος βρίσκεται στο βαθυκόκκινο αίμα μας και ξέρουμε από γεννησιμιού μας να χορεύουμε φλαμέγκο» υπερηφανεύτηκε ο Πέδρο. «Το καλό κρασί, τα κύματα της θάλασσας και τα γέλια δεν μπορούν να κρατήσουν τα πόδια μας ακίνητα» πάντα

περήφανος για την χώρα του ο Αλέξανδρος. Ο ένας προσπάθησε να μάθει στον άλλο φλαμέγκο, αλλά και συρτάκι, καθισαν όμως κάτω λαχανιασμένοι ανακαλύπτοντας ότι αυτά τα πράγματα δεν ήταν γι' αυτούς. Πέρασαν ευχάριστα την υπόλοιπη μέρα και το βράδυ τους περίμενε μια έκπληξη που ανατέθηκε στον Αλέξανδρο με θέμα «Ελλάδα δεν είναι μόνο η Αθήνα» και εκείνος έφερε εις πέρας την αποστολή με περίσσια επιτυχία. Ο Φρανσουά ζωγράφισε διάφορα αρχοντικά σπίτια από όλα τα μέρη της Ελλάδας και κυρίως της Μάνης που τόσο αγαπούσε. Η κασέτα του Αλέξανδρου ήταν γεμάτη με συρτάκια, καλαματιανούς, μαντινάδες και ο δίσκος της Ρογούνας είχε αξέχαστες επιτυχίες της Χαρούλας Αλεξίου. Το κρασί ήταν ότι καλύτερο από τα καλύτερα αμπελάκια της οικογένειάς του που ποτέ δεν του ξεχνούσαν. Όλοι γλέντησαν με την ψυχή τους τραγούδησαν, χωρίς να ξέρουν τι ακριβώς τραγουδάνε, αλλά και χωρίς να τους νοιάζει ιδιαίτερα, χόρεψαν άγνωστους χορούς, χωρίς να νιώθουν γελοίιοι. Η βραδιά τελείωσε με τους παρευρισκομένους να κρέμονται από το στόμα του Αλέξανδρου, που διηγιόταν τις ιστορίες του παππού του και το ελληνικό παραμύθι τους είχε συνεπάρει. Το επόμενο πρωί ο Αλέξανδρος έβαλε στόχο να γνωρίσει καλύτερα τον Τζον, που δεν έπαιρνε και πολύ μέρος στις δραστηριότητές τους. Θα ήθελε να προσπαθήσει να μάθει πως περνούσε ο ξένος τη ζωή του και τι θα μπορούσε να πάρει από τις γνώσεις του. Χτύπησε ευγενικά την πόρτα και είδε τον Άγγλο με ένα βιβλίο στο χέρι, με αλαμπουρνέζικα γι' αυτόν. Τον ρώτησε για την φοιτητική του ζωή, πως περνάει τα βράδια του, αν του αρέσει η μπάλα. Τότε ο Τζόν μπόρεσε να δείξει τι πραγματικά είναι. Του είπε για τη σκληρή χωρίς διασκεδάσεις ζωή του, όχι γιατί έτσι ήταν η ζωή στην Αγγλία, αλλά γιατί τέτοιος άνθρωπος ήταν. Λάτρευε να διαβάζει συγγραφείς από όλες τις χώρες και να μαθαίνει καινούργια πράγματα. Μάλιστα ήθελε πολύ να μάθει την ελληνική γλώσσα, αν και την βρίσκει πολύ δύσκολη. Είχαν και ένα κοινό σημείο, τα μαθηματικά και... τη θάλασσα. Μαγευόταν από το μπλε της θάλασσας. Του εξομολογήθηκε κάτι, ότι το μόνον που θα ήθελε, αλλά ποτέ δεν τα κατάφερε, να ήταν ζωγράφος, μόνο και μόνο για να έχει τη δυνατότητα να απεικονίσει τη θάλασσα με όλα της τα πρόσωπα. Γαλήνια, μαγευτική, καθώς το αεράκι έσπρωχνε τα κύματά της να χαθούν στον ορίζοντα, θυμωμένη, άγρια και ζηλιάρα. Ζήλειψε πολύ τον Αλέξανδρο, που τα παιδικά του χρόνια ήταν σπαρμένα

με φύκια. Και ο Αλέξανδρος ζήτησε καλοκάγαθα τον Τζον που μπορούσε να μιλάει έτσι και να μην βαριέται το διάβασμα.

Τα υπόλοιπα παιδιά προσπαθούσαν να βρουν τα δικά τους κοινά σημεία μέσα από διάφορα μέσα, τη μουσική, τους στίχους, τα τοπία που είχε ο καθένας στο μυαλό του. Το βράδυ ο Πέδρο προσπάθησε να τους μάθει φλαμέγκο. Το πάθος ξεχείλιζε από μέσα του και με κλειστά τα μάτια και αρμονία των κινήσεών του τους είχε αφήσει όλους με ανοιχτό το στόμα. Όλοι σχεδόν ήθελαν να μάθουν πώς να λικνίζουν έτσι το σώμα τους μόνο με μια νότα. Δεν τα κατάφεραν όλοι, αλλά ήταν πολύ διασκεδαστικό. Κάποια στιγμή ο Πέδρο τους είπε: «Αφήστε τώρα τους χορούς και πέστε κανένα ανέκδοτο». Γέλαγαν μέχρι αργά τη νύχτα και όλοι στο τέλος της βραδιάς συμφώνησαν ότι πέρασαν τέλεια και ότι οι Ισπανοί είχαν και το χιούμορ μέσα στο αίμα τους.

Η επόμενη μέρα ήταν η πιο ηλιόλουστη και με τη βοήθεια της Ρογουίνας έγινε λαμπρή και γέμισε το μυαλό τους με λουλούδια και τριφύλλι. Τους είχε ετοιμάσει πρωινό έξω στον κήπο, άψογο με μεγάλη ποικιλία και ασυνήθιστες γεύσεις. Μούσλι με εναλλακτικές γεύσεις, όπως σοκολάτα, φρούτα, ξηρούς καρπούς, ιρλανδικό καφέ και γάλα, διάφορες κρέπες και ζεστά κρουασάν. Είχε στον καθένα από ένα δώρο, μικρά χειροποίητα πραγματάκια από τις γνωστές μικρές αγορές του Δουβλίνου που διαθέτουν τα πάντα και μπορούν να κάνουν τον καθένα να σκάσει ένα χαμόγελο. Λουλούδια, χειροποίητα πραγματάκια, από δεύτερο χέρι ρούχα, ασημένια και χρυσά λεπτεπίλεπτα κοσμήματα. Το καλύτερο βέβαια ήταν τα βιβλία με τα οποία ενθουσιάστηκε ο Τζον. Ο Γιόχαν είχε κι αυτός από ένα μικρό δωράκι για κάθε ένα διαλεγμένο, με πολύ αγάπη, από ένα από τη φύση του ρομαντικό και άνθρωπο που σου ενέπνεε αμέσως εμπιστοσύνη. Κρυστάλλινες μπάλες με χιονάνθρωπους, μικρογραφίες από γνωστούς πίνακες της αυστριακής πινακοθήκης, παρτιτούρες με γνωστά σονέτα του Μότσαρτ και του Στράους. Ενθουσιάστηκαν με τα μικρά γυάλινα κουτάκια με καφέ που τους χάρισε. Τους εξήγησε ότι ο καφές για τους Αυστριακούς ήταν κάτι σαν ιεροτελεστία. Μικρά σπιτικά καφέ διάσπαρτα στην πατρίδα του πρόσφεραν τον προσωπικό τους καφέ του καθενός με όποια απόχρωση επιθυμούσε, ακόμη και για τους πιο απαιτητικούς. Όμως η Ρογουίνα είχε να πει κι άλλα για την χώρα

της. Κόκκινα, λιλά, ροζ με μπλε πιτσιλιές, καφέ κηλίδες, χώμα στα δάχτυλά της από τις μικρές γλαστρούλες. Στα μάτια της ο Αλέξανδρος αναγνώριζε μια πραγματική ποιήτρια. Τη ρώτησε αν έγραφε. Αυτή δεν ξαφνιάστηκε καθόλου. «Ξέρεις, μου την κάνουν πολύ συχνά αυτή την ερώτηση», του απάντησε χαμογελώντας. Παραδέχτηκε ότι γράφει συχνά, αλλά ποτέ δεν βρήκε το θάρρος να τα δημοσιοποιήσει. Τα παιδιά της λένε ότι είναι κρίμα να χαθεί τέτοιο ταλέντο. Κι έτσι άρχισαν να λένε τι ακριβώς σπουδάζουν και τι ονειρεύονται να γίνουν κάποια στιγμή στη ζωή τους. Ο Τζον θέλει να γίνει διακεκριμένος δικηγόρος και το πιο κρυφό του όνειρο είναι να ρητορεύσει στα πιο μεγάλα δικαστήρια του κόσμου, άλλωστε αυτό είναι που σπουδάζει με μεγάλη επιτυχία. Η Ρογουίνα σπουδάζει ανθοκομία, ένα επάγγελμα τόσο γνωστό στη χώρα της. «Δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να κάνει τίποτα άλλο παρά να ακουμπάει τα δροσερά πέταλα των φυτών», μαρτυράει η ίδια. Ο Πάολο ασχολείται με τις καλές τέχνες και συγκεκριμένα με τη γραφιστική. «Πιάνει το χέρι του», όπως λέει ο Φρανσουά και συμπληρώνει ότι ξέρει να ξεχωρίζει το καλό χέρι από την άλλη άκρη του κόσμου. «Το καλό πόδι δηλαδή μπορείς να το μυρίσεις;» έτοιμος για καλαμπούρι ο Πέδρο. Ο Πάολο ονειρεύεται να εκδώσει τα δικά του κόμικς και να γίνει γνωστός στη χώρα του για το χιούμορ του. «Τώρα η σειρά μου», λέει ο Πέδρο. «Λοιπόν εγώ θέλω να γίνω ο βασιλιάς της χώρας μου». Όλοι τον κοιτούσαν με γουρλωμένα μάτια, γιατί δεν φαινόταν και τόσο να αστειεύεται. «Ελάτε βρε παιδιά, πλάκα σας κάνω, όνειρο μου είναι να γίνω ποδοσφαιριστής μια και την κρατάω καλά αυτήν την τέχνη». Δεν χρειάζεται καν να ρωτήσουν τον Φρανσουά με τι ασχολείται. Όλοι θαύμασαν τη γοργόνα που έφτιαξε για τον Αλέξανδρο, αλλά ήθελαν να μάθουν περισσότερες λεπτομέρειες για τη ζωή του. «Λοιπόν, φίλοι μου, άρχισε ο Φρανσουά, ζω μια ήσυχη όσο θα μπορούσε κανείς να πει ζωή. Ζωγραφίζω για το κέφι μου, αν και μερικές φορές πουλάω τα έργα μου στις γκαλερί, συνήθως αυτά που μου θυμίζουν κάποια άσχημη περίοδο στη ζωή μου, που θέλω οπωσδήποτε να ξεχάσω. Μόλις γυρίσω, θα ζωγραφίσω. Αυτές τις μέρες μάλλον δεν θα μπορέσω να ζωγραφίσω τίποτα άλλο παρά χρωματιστά μπαλόνια. Όλα τα χρώματα. Μπλε για τον καταγάλανο ουρανό του Αλέξανδρου, ροζ με κόκκινους στίχους για την μικρή μας Ρογουίνα, βαθυκόκκινο για τον Πέδρο να του θυμίζει πάντα τα βήματα ενός κατακόκκινου φλαμέγκο, χρυσό για τον Γιόχαν όπως και τα όνειρά του στην κατάλευκη

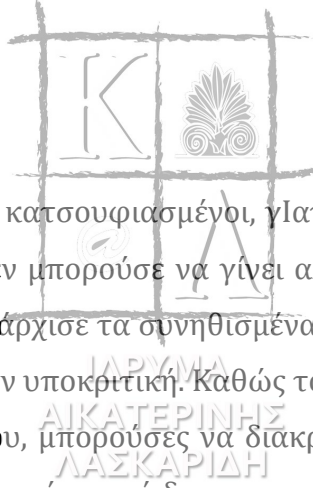
πατρίδα του, λευκό για τον πανέξυπνο Τζον μας, να μπορέσει να σπείρει τη δικαιοσύνη σε όλον τον κόσμο. Νομίζω ότι του Πάολο θα του άρεσε το μπαλόνι του να έχει ζωγραφισμένο επάνω μια φατσούλα για να μπορέσει να την χρησιμοποιήσει για το κόμικ και να θυμάται πάντα αυτό το ταξίδι.

ΠΑΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Μετά τα λόγια του Φρανσουά η ατμόσφαιρα έγινε πολύ συναισθηματική. Ο καθένας σκεφτόταν το δικό του όνειρο. «Δικιά μου η ζωή, δικό μου το όνειρο» σκέφτηκε η Ρογουίνα και πήρε θάρρος, για να κάνει αυτό που ήθελε από παιδί. Μόλις θα γύριζε θα πήγαινε σε κάποιον εκδότη και θα προσπαθούσε να μοιραστεί τις ιδέες της με όλον τον κόσμο, και όποιοι τις αποδέχονταν. Δεν την νοιάζει πια καθόλου.

Το βράδυ ο Αλέξανδρος, παρόλο που όλη τη μέρα γέλαγε, έπεσε σε μια μελαγχολία που ανησύχησε τα υπόλοιπα παιδιά. Δεν ήξεραν τι ακριβώς να κάνουν, για να του φτιάξουν το κέφι. Ήταν, βλέπεις, Καθαρή Δευτέρα και είχε συνηθίσει να πηγαίνει στη Φοινικούντα με όλο το σόι. Να μαζεύονται όλοι στη μεγάλη πλατεία και να χορεύουν γύρω από την τεράστια φωτιά που έκαιγε από χτες. Πόσο του έλειπαν όλα αυτά κανείς δεν ήξερε. Όμως τον καταλάβαιναν απόλυτα, γιατί ήξεραν πως ακριβώς είναι να βρίσκονται μακριά από την οικογένειά τους. Και έτσι χωρίς να είναι συνεννοημένοι του έκαναν 6 διαφορετικές εκπλήξεις. Πρώτος και καλύτερος ο Φρανσουά του ζωγράφησε αυτό που ήξερε ότι κλωθογύριζε στο μυαλό του, ένα καλαματιανό πανηγύρι, όπως μπορούσε να το φανταστεί κάποιος με μεγάλη φαντασία. Ο Γιόχαν είχε γι'αυτόν μια μεγάλη κούπα αχνιστή σοκολάτα που σίγουρα με αυτό το κρύο θα του ήταν πολύ χρήσιμο, όμως ήταν γεύση καραμέλα. Η Ρογουίνα αυτοσχεδίασε και του έφτιαξε μια σύνθεση από διάφορα λουλούδια, πραγματικά πανέμορφα και μια κάρτα που έλεγε: «...εκεί κατώ έχετε πιο ωραία λουλούδια...». Τα υπόλοιπα παιδιά πήραν κάτι όργανα και προσπάθησαν όχι και με πολύ επιτυχία να του παίξουν κάτι. Όταν μάλιστα τραγούδησε ο Πάολο ότι ήξερε από ελληνικά έγινε ακόμα πιο παράφωνο. Αυτό όμως αρκούσε του Αλέξανδρου, ο οποίος ξεκαρδίστηκε στα γέλια και τους είπε να σταματήσουν να δολοφονούν την ελληνική μουσική.

Την τέταρτη μέρα ήταν λίγο κατσουφιασμένοι, γιατί το παραμύθι τέλειωνε. Στη συνέχεια η μέρα έφτιαξε. Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς με τόσο αισιόδοξα και χαρούμενα παιδιά. Ο Πάολο άρχισε τα συνηθισμένα του αστεία και ανακάλυψαν και ένα άλλο ταλέντο του, την υποκριτική. Καθώς το πρόσωπό του συσπάζονταν για να μιμηθεί τη μητέρα του, μπορούσες να διακρίνεις μια φλόγα στο βλέμμα του. Ίσως ήθελε να γίνει ηθοποιός, αυτό δεν τους το αποκάλυπτε με τίποτα.

Στο πούλμαν για το γυρισμό το κέφι τους μεγάλωσε με τραγούδια και σχολιασμό για τους συμπατριώτες του Αλέξανδρου που τους έβλεπαν στο δρόμο. «Όλοι τόσο κουρασμένοι είναι πάντα;», ρώτησε ο Φρανσουά. «Τόσο κατσούφηδες σαν να ήρθε το μεγάλο κακό» απάντησε ο Γιόχαν. «Το καυσαέριο φταίει» σχολίασε η Ρογουίνα η οποία ήταν φανατική οικολόγος. Ο Αλέξανδρος αλλάζοντας το θέμα απολογήθηκε γιατί εκείνος δεν τους είχε προσφέρει τίποτα όμως οι υπόλοιποι είπαν συμπληρώνοντας ο ένας τον άλλο: «...μας έφερες ήλιο, θάλασσα, μουσική και μας έκανες να γελάσουμε! Τι παραπάνω μπορεί να ζητήσει κάποιος;». Η Ρογουίνα ήταν πραγματικά υπερήφανη που τώρα πια ήξερε τι σημαίνει χρυσό κουρέλι που στα μαλλιά της φόραγε η Νεφέλη...

Όταν κατέβηκαν από το πούλμαν στο αεροδρόμιο είχε ο καθένας 6 διαφορετικές προσκλήσεις για 6 διαφορετικές χώρες, αλλά η μόνη τους υπόσχεση ήταν ένας μήνας στην Καλαμάτα για τις καλοκαιρινές διακοπές, εκ μέρους του Αλέξανδρου, να μαυρίσουν και λίγο... Φιλιούνται, για να αποχαιρετιστούν. Τα δάκρυα και η θλίψη δεν χωρούν εδώ, μόνο χιλιάδες αναμνήσεις.